

ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಾವು ತಿಂದ ಆಹಾರ ಅದರ ಮೂಲರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ನಮ್ಮ ರಕ್ತಗತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಜೀರ್ಣಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಿವರ್ತನೆಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬೇಡವಾದುದು ಹೊರಗೆ ಎಸೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ವಿಚಾರಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದು ನಮ್ಮ ಜೀವನದೊಡನೆ ಒಂದಾಗಬೇಕು. ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಜೀರ್ಣವಾದ ಆಹಾರವು ದೇಹಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದೊಡನೆ ಸಮರಸಗೊಂಡ ಜ್ಞಾನವು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರವಾಗಿ ಅರಳುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

‘ಜ್ಞಾನದ ಏಕೈಕ ಮೌಲ್ಯವೆಂದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಶಿಸ್ತುಗೊಳಿಸುವುದು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ವಿಷಯವನ್ನು ನುಂಗುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಅಜೀರ್ಣರೋಗಿಗಳಾಗದೇ ಇರುವುದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಇನ್ನು ನೀಲೋಣ, ಎಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನೂ ಅಗ್ನಿಗೆ ಆಹುತಿ ನೀಡೋಣ, ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ನಿಗ್ರಹಿಸೋಣ ಮತ್ತು ಆಲೋಚಿಸೋಣ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತೀರಿ, ಅದರಿಂದ ವಿಚಲಿತರಾಗುತ್ತೀರಿ. ಆದರೆ ನೀವು ಈ ರೀತಿ ನುಂಗುವುದರ ಮೂಲಕ ನೀವಾಗಲೇ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಿರಿ.’ (ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂಪುಟ 3, ಪು. ೧೧೧)

ನಾವು ಪಡೆಯುವ ಜ್ಞಾನ, ಅನುಭವಗಳು ಮತ್ತು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ವಿವಿಧ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು—ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಮ್ಮ ವಿಚಾರ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿ, ಆಲೋಚನಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಿ ಬೌದ್ಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಬೇಕು.

ನೈತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ

ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಮತ್ತು ವೈಯಕ್ತಿಕ ನೀತಿ ಎಂದು ನೈತಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂಶಗಳಿವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜ ಸುಭದ್ರವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ನೀತಿವಂತರಾಗಿರುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಎಲ್ಲರೂ ಸುಳ್ಳು, ವಂಚನೆ, ಹಿಂಸೆ, ಕಳ್ಳತನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದರೆ ಅಂತಹ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇರಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಕ್ಯಾಂಟ್ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ : ನಮ್ಮ ನಡೆ-ನುಡಿ ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಸರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಿರಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸತ್ಯವಚನ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಸರಿಸಬಹುದಾದ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವವನೂ ಕೂಡ ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವ ಗುಣ. ಸುಳ್ಳು, ವಂಚನೆ, ಕಳ್ಳತನ ಮುಂತಾದ

ಜೀವನವೆಂಬುದು ಒಂದು ನದಿ. ಸದ್ಗುಣ ಅದರ ಸ್ನಾನಘಟ್ಟ. ಸತ್ಯವೇ ಅದರ ನೀರು. ಧೈರ್ಯ ಅದರ ದಡ. ದಯೆ ಅದರ ಅಲೆಗಳು. ಅಂತಹ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತುರುಷರು ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.”

ಅನೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವವನು ಎಲ್ಲರೂ ಹಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ವಂಚಕನು ತಾನು ಮಾತ್ರ ಹಾಗಿದ್ದು, ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ವಂಚನೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನೈತಿಕತೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ನೀತಿಯಾಗಲಾರದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಸ್ವಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯಾದರೂ ಇಡೀ ಸಮಾಜ ನೀತಿವಂತವಾಗಿರುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಅವಶ್ಯಕ.

ನೀತಿವಂತನಾಗಿ ವರ್ತಿಸುವುದಕ್ಕೂ ನೀತಿವಂತನಾಗಿರುವುದಕ್ಕೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗೆ

ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನೀತಿವಂತನಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಅಷ್ಟೇ ನೀತಿವಂತನಾಗಿರದೆ ಇರಬಹುದು. ಅವನು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳದೇ ಇದ್ದರೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು; ಹಿಂಸೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು, ‘ಅಸೂಯಾರಾಹಿತ್ಯವೇ ಅಹಿಂಸೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದು. ಅನೈತಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಂದ ನಾವು ಮುಕ್ತರಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಈ ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯೇ ನಿಜವಾದ ನೈತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯಾಗದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿ ಸುಸ್ಥಿರವಾಗಲಾರದು. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಸೂಕ್ತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನರ ಅನೈತಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿ ಸಮಾಜ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಒಳಗಾಗಬಹುದು. ಜನರ ಈ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ದುಷ್ಕರಿಯೋಜನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೂ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಇರುತ್ತವೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಯುವಕರು ಇಂತಹ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ತಪ್ಪಬೇಕಾದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಸುದೃಢವಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ಆಂತರಿಕ ಪರಿವರ್ತನೆಯಿಂದ. ಆಂತರಿಕವಾಗಿಯೂ ಜನರು ನೀತಿವಂತರಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಸಮಾಜ ನೈತಿಕವಾಗಿ ಸುಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಲೆಸ್ಲಿ ಸ್ಪೀಫನ್ ಎಂಬ ನೀತಿ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ: ‘ನೈತಿಕತೆ ಆಂತರಿಕವಾದುದು. ನೈತಿಕ ನಿಯಮವನ್ನು “ಹೀಗಿರು” ಎಂದು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕು, “ಹೀಗೆ ಮಾಡು” ಎಂದಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ನೈತಿಕ ನಿಯಮವು “ಕೊಲ್ಲಬೇಡ” ಎನ್ನುವುದರ ಬದಲು “ದ್ವೇಷಿಸಬೇಡ” ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ನೈತಿಕ ವಿಧಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಏಕೈಕ ವಿಧಾನವೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಶೀಲದ ನಿಯಮವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದು.’ (Quoted in Swami Vivekananda: A Hundred Years Since Chicago, P.564-65)

ಶೀಲ ನಿರ್ಮಾಣ

ಶೀಲ ನಿರ್ಮಾಣ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕೇಳೋಣ: ‘ನಮ್ಮ ದೇಹದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಲನೆಯೂ ಸೇರಿ, ನಾವು ಮಾಡುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು